

kunde anbringe en Del af deres Midler paa sparekassemæssig Maade. Fælles for en stor Mængde Provinssparekasser og Provinsbanker er netop dette, at deres Garantikapital eller Aktiekapital og Reservefond kun vilde afgive en temmelig spinkel Sikkerhed, hvis Forholdet ikke netop var det, at deres Udlaan frembyder en forholdsvis ringe Risiko. Den Delingslinie, som i de to foreliggende Forslag bliver den reelt grundlæggende for Sparekasser og Banker, nemlig Midlernes Anbringelse, er efter min Opfattelse den samme, som er tilstræbt i Sparekasseloven af 1880, om den end der er mindre tydelig udtrykt, end den er det i de foreliggende Lovforslag, og det samme gælder om den formelle Delingslinie, nemlig Benævnelsen Sparekasser og Banker. Svagheden i den gamle Lov er den, at man der ikke har turdet tage Konsekvensen af de Synspunkter, man havde anlagt. Man har ikke turdet forlange, at de Banker, som havde oprettet særlige Sparekasseafdelinger, og de Sparekasser, som havde oprettet særlige Bankafdelinger, skulde ophæve disse særlige Afdelinger. Disse kombinerede Institutioner fik derved en Overvægt i Konkurrencen, som ogsaa andre Institutter blandt Sparekasser og Banker hver for sig har søgt at ophæve ved at nærme sig Lovens Grænser saa meget som muligt, og til Dels har de været støttede heri ved en meget velvillig Fortolkning fra Administrationens Side. Som bekendt kunde Indenrigsministeren efter Sparekasseløven give Tilladelse til en Fortsættelse af en kombineret Sparekasse- og Bankvirksomhed for et Tidsrum af 10 Aar ad Gangen. Der ligger allerede heri et kraftigt Forbehold og en Tilkendegivelse af, at man ved Tid og Lejlighed vil se at komme bort fra dette Forhold. Dette Forbehold blev skærpet ved Loven af 13. April 1910, i hvilken man under Hensyn til den forestaaende Revision af Sparekasse- og Banklovgivningen nedsatte 10 Aars Perioden til 3 Aar. Der vil derfor neppe være nogen Betænkelighed ved, som foreslaaet i Lovforslaget, at søge hele dette Forhold hævet.

I Forhold til Sparekasseloven af 1880 frembød i øvrigt Sparekasselovforslaget i den Skikkelse, det fik ved Landstingets Behandling i Fjor, betydelige Fordele ved en Række Bestemmelser, som tilsigter at skabe Orden og Fasthed i Organisationen og Klarhed og Ensartethed i Regnskabsaflæggelsen. Ihvorvel jeg i høj Grad anerkender det Resultat, som ved

Landstingets Arbejde var naaet, har jeg dog anset det for rigtigt at foreslaa enkelte Ændringer i Sparekasselovforslaget, af hvilke jeg skal omtale de væsentligste og i øvrigt henvise til Lovforslagets Bemærkninger.

I Lovforslagets § 3 har jeg foreslaaet, at de paa Sparekassebøger eller Bankbeviser gjorte Indskud kun kan hæves mod samtidig Afskrivning i Sparekassebogen eller paa Bankbeviset. Min Hensigt med denne Ændring er, at man derved skulde kunne komme bort fra den efter min Mening meget uheldige Fremgangsmaade, hvorefter der udleveres Checkbøger til Ihændehavere af Sparekassebøger. Jeg er ikke nogen Modstander af Checksystemet, tværtimod. Og jeg har heller ikke noget imod, at en Sparekasse driver Folioforretning, hvis den tror, den kan staa sig ved det, men det strider efter min Mening mod Kontrabogens hele Væsen, at det Beløb, den lyder paa, ikke er overensstemmende med det Beløb, som virkelig indstaar paa den paagældende Konto i Sparekassen. Derfor foreslaar jeg, at dette ikke fremtidig kan lade sig gøre, idet jeg gaar ud fra, at Spørgsmaalet overordentlig let lader sig ordne i Praksis ved, at Sparekasserne indretter sig med Folio- eller Checkkonti og udsteder løse Kvitteringer for Indbetaling paa saadanne Konti. I de Checkhæfter, der udleveres til Kunderne, har man indrettet sig yderst praktisk, saaledes at Kunden derpaa meget godt kan føre sit Regnskab over, hvad han har indestaaende, og desuden er der heller ikke noget til Hinder for, at man ganske regelmæssigt kan tilstille Kunden en Udskrift af hans Konto, foruden at han ogsaa til enhver Tid selv kan faa at vide, hvormeget der endnu staar paa hans Konto. Det er en Selvfølge, at jeg har optaget en tilsvarende Bestemmelse i Banklovforslaget.

I Forslagets § 4 har jeg foretaget en yderligere Udformning af den Tankegang, der havde fundet Udtryk i Landstingets Affattelse med Hensyn til Oprettelsen af nye Sparekasser, idet jeg har fundet det rimeligt, at man ikke blot skulde forlange, at der som Vilkaar for Oprettelsen af en Sparekasse skulde indtræde 25 Garanter, men jeg synes ogsaa, at disse bør tegne sig hver især for et passende Beløb, som jeg har foreslaaet sat til 200 Kr., og endvidere, at de tilsammen skal indbetale et kontant Beløb af mindst 2,000 Kr., hvilket er i Overensstemmelse med den Praksis, der allerede nu anvendes ved Oprettelse af Sparekasser. Jeg beder bemærket, at